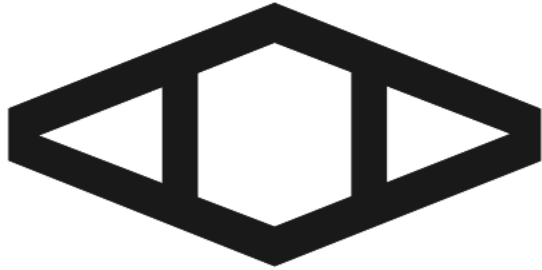

Excursieverslag AetA London juni 2023

AetA

Dit is het verslag van de AetA – excursie naar London, gehouden van 7 – 10 juni 2023. Het thema, baksteen, is een item dat juist ook in Engeland heel populair is, getuige het werk van veel toonaangevende en jonge architecten. Deze hebben vaak ook in Nederland en België voet aan de grond gekregen. Hoewel aan het eind, bij de ontmoeting met Amin Taha het duurzaamheidsaspect van dit materiaal ter discussie werd gesteld, heeft het veel inspiratie en stof tot nadenken opgeleverd, zie ook de Bingokaart aan het eind van dit verslag!

Organisatie:
Jozanneke Tap
Teun Leene
Maarten Thewissen
Jacques Prins

Deelnemers excursie 7-10 juni 2023

Jan Bakers

Ton van Namen

Fransisca van Benthem

Jan Poolen

Liesbeth Brink

Jacques Prins

Simone Drost

Peter Sas

Roeland Dreissen

Ben Schildwacht

Ieke Frankenmolen

Lisa van der Slot

Helene Hartman

Jozanneke Tap

Harrie van Helmond

Maarten Thewissen

Paola Huijding

Remko Veenstra

Teun Leene

Minke Wagenaar

Jorrit Mulder

Jasper van Zwol

Woensdagmiddag 7 juni

Bezoek aan Peter Barber

Zijn bekendheid als een veelzijdig be kroonde architect is groter dan zijn kantoorruimte. "Met hoeveel zijn jullie" was de eerste vraag met de deur nog op een kier. "Twee-en-twintig? Dat moet kunnen".

Een paar fietsen eruit, allemaal wat opschikken en deels blijven staan. Inderdaad: het paste!

Bevlogen vertelde hij over zijn woningbouwprojecten waarbij met name de inpassing in zeer beperkte stedenbouwkundige situaties aan de orde kwam. Hij blijkt een meester in dit puzzelen waarbij er altijd nog net een buitenruimte met privacy in zit. Voor social housing is de architectuur zeker rijk te noemen en ook zacht vanwege de afgeronde hoeken, kleine korrel en genuanceerde zandkleurige baksteen met lichte voegen. Zwaar onder de indruk van deze inventiviteit en zijn enthousiaste down to earth houding verlieten we na zo'n 5 kwartier het onopvallende kantoorgebouwtje waarbij een glasplaat in het trottoir zicht biedt op de werkplekken in de kelder die blijkbaar onder

het trottoir door loopt en waarbij de achter de etalageruit gestapelde kleine maquettes al direct lieten zien wat er daar gebeurt: puzzelen met ruimte. Later deze excursie zouden we het werk in het echt gaan zien. Een mooie start!

Masterplan Kings Cross

Na de fijnzinnige en kleinschalige architectuur van Peter Barber kwamen we voor het volgende te bezoeken terecht in een zeer grootstedelijke herontwikkeling: Kings Cross.

Herbestemming van gebouwen, grootschalige nieuwbouw en een verbindende buitenruimte zonder auto's tonen een nieuw stuk stad in het hart van de metropool. Vele star-architecten hebben hier hun footprint gezet waaronder Chipperfield, Heatherwick, BIG, Dugan Morris. Het gigantische nieuwe hoofdkantoor van Google zet de toon. De witte hoge geïsoleerde gebouwen met houten gevelkolommen in, het dak gaat plaats bieden aan een dakpark en zwembad voor de 7000 employees en de gevellijn knikt omhoog naar het dak (hebben ze het NS-logo ooit gezien?).

De herbestemming van de industriële opslagloodsen ernaast valt met name op omdat Heatherwick de zadeldaken van de beide evenwijdig georiënteerde gebouwen over het nieuwe plein heen heeft verbonden door "simpel" deze daken de buigen. In het midden kussen ze elkaar. Veel discussie in de groep over de detaillering van die kus en de constructieve (niet zichtbare) ondersteuning ervan. Tektoniek is duidelijk geen item geweest: een gemorfd beeld is werkelijkheid geworden.

Daarna bewonderen we de ijzerglimmige gietijzeren kolommen van Chipperfields

Lewis Cubitt Square and Park

gebouw. Het blijkt een verwijzing naar de historie van de plek en geeft het gebouw (anders dan bij andere gebouwen van zijn naam zoals we verderop in deze studiereis ook zullen zien), een veel minder abstracte identiteit. Het is bijna design, terwijl zijn in aanbouw zijde complex tegenover de Tate Modern door de toepassing van travertijn gevels en kolommen veel, klassieker aandoet. Het is wel typisch dat die prachtige kolommen bij een deel van het gebouw als gehalveerde decorstukken tegen de gevel geplakt zijn.

De openbare ruimte is niet alleen bedoeld voor de bezoekers maar zeker ook voor de vele bewoners die nauwelijks een gebouwde buitenruimte hebben. Met een paar groene pockets is hier wat collectieve/openbare ruimte gemaakt, voor Londense begrippen wellicht prima maar qua oppervlak mager. Het grootste deel van die openbare ruimte is verhard, logisch vanwege de grote hoeveelheid bezoekers en gebruikers maar dramatisch in het kader van het urban heat effect, zeker gezien de hoge dichtheid met hoge torens. Het is een high end omgeving waarbij het lijkt dat alles wat het normale leven met zich mee brengt verdwenen is ten gunste van zij die het zich kunnen veroorloven.

Chipperfield Architects, Kings Cross

Deze vorm van stedelijkheid is in wezen pure commercie en dat voel je ook. Alle juichende besprekingen van dit project ten spijt.

Gelukkig had ik bij een eerder bezoek de prachtige inbreiding van het Kings Cross railwaystation al gezien (Arup en John McAslan). Het originele gebouw met de prachtige en robuuste geelkleurige baksteen volumes doet denken aan het helaas gesloopte Larkin kantoorgebouw van Frank Lloyd Wright.

Een mooi en fijnzinnig kantoorcomplex binnen dit geheel is het R7 blok van Duggan Morris. Op een doeltreffende wijze zijn door kleurnuances (zalmrose en lichtrose beton en hekwerken) en de vele setbacks de 11 bouwlagen gemodelleerd waarbij groene terrassen voor de employees mogelijk bleken.

Zoals de toelichting in de gids al meldde: in alles onderscheidt het zich van de corporate gebouwen waar Londen "rijk" aan is. Het is als het ware gemaakt met een meubelmakers gevoel waarbij met bijna niets heel veel gedaan is.

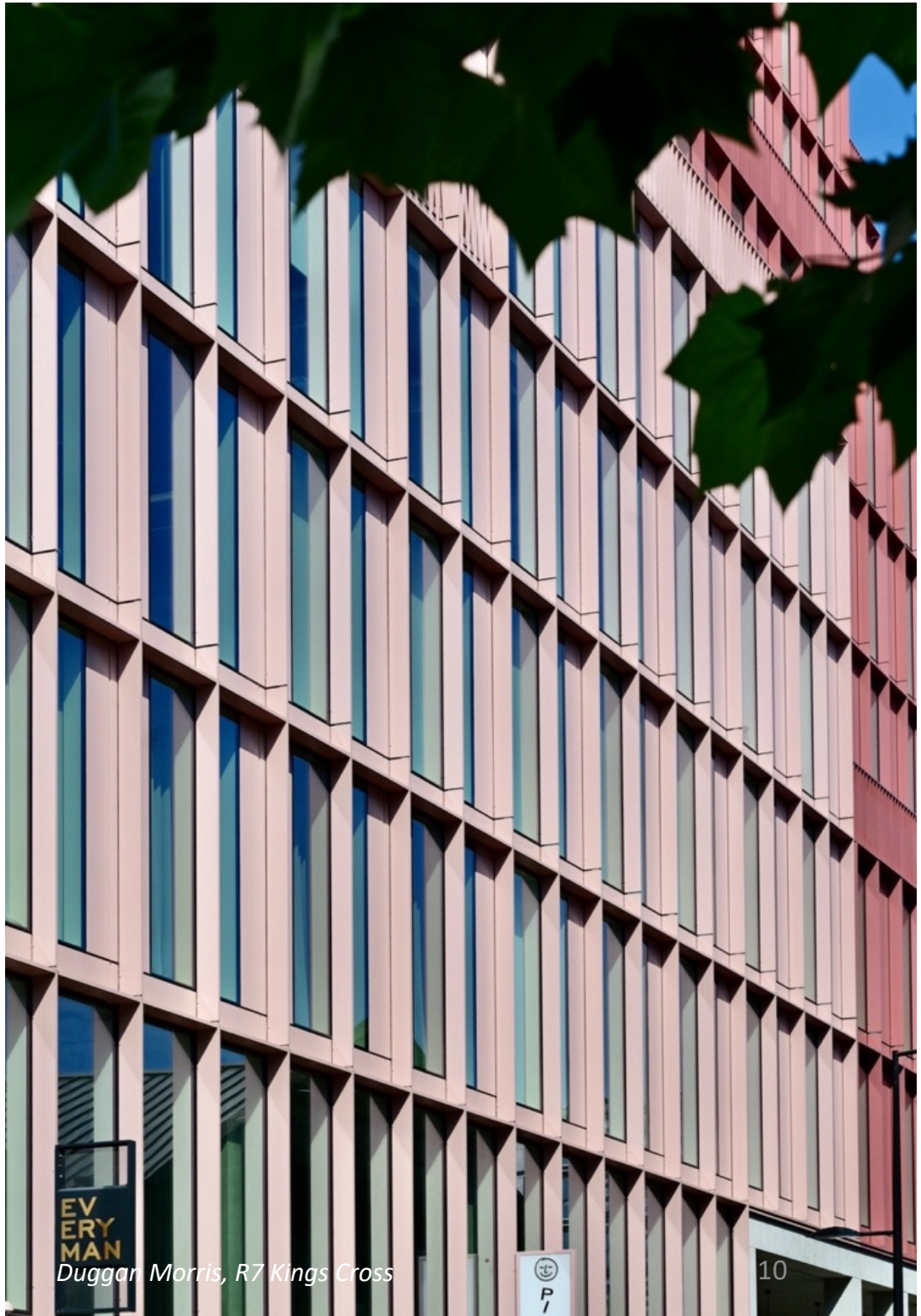
De tot luxe appartementen omgebouwde gashouders (WilkinsonEyre en Jonathan Tuckey), midden in dit gebied, zijn prachtig gedetailleerd. Uiteraard lukt het van geen kanten om binnen te komen.....

Thomas Heatherwick, Coal Drops Yard

Canalside Green Steps

Duggan Morris, R7 Kings Cross

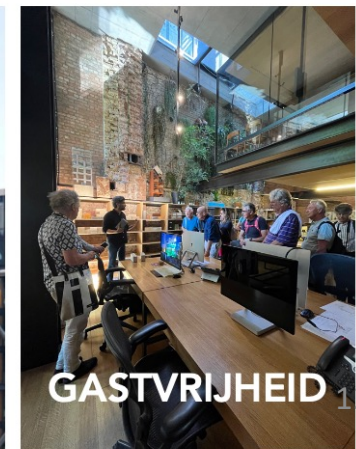

Wilkinson Eyre Architects, Gasholders Housing, 2018

AETA BINGO KAART LONDEN

NIET TE MISSEN

Donderdagochtend 8 juni

Royal college of Art

Na een eerste nacht in ons hotel, om 9.00 uur verzameld om samen de metro naar de Royal College of Art van Herzog & de Meuron te pakken.

Dit gebouw is vrij recent, in 2020, in Battersea opgeleverd. De campus biedt een vorm van onderwijs, onderzoek en ondernemerschap waarbij de creatieve mogelijkheden verkend worden op het snijvlak van wetenschap, kunst en design.

Het project omvat 15.500 m² aan werkplaatsen, studio's en onderzoeksruimten. Het programma op de begane grond in een soort autonome "boxen" met daartussen transparante (verkeers)ruimten/passages. Daarboven 3 lagen van markant metselwerk met daarop, op de hoek Parkgate Road/Elchostreet, acht lagen tellend, kubusachtig volume met zijn eigen specifieke materialisatie. Het hele complex vormt, samen met de bestaande gehandhaafde bebouwing, een bouwblok omgeven door de Parkgate Road, Elchostreet, Howiestreet en de A3220 (die naar de Battersea Bridge leidt). In de buitenruimte tussen het bestaande en het nieuwe de ingang van het gebouw een aangename ruimte voor verpozing tussen de lesuren. Het geheel is zó opgezet dat het aangepast kan worden aan de veranderde manier van werken en leren. Dat komt ook tot uiting in de constructie van dunne, met beton gevulde, stalen buizen op een raster van 8 m. én in de sobere robuuste

materialisatie binnen. Verbinding van ruimten en flexibiliteit waren belangrijke uitgangspunten. Ik vond het geheel een spannende compositie van bouwdelen, goed ingevoegd in de bestaande omgeving, met in de lage bouwdelen een gevel van metselwerk dat familie is van de aangrenzende bestaande bebouwing. Op de hoek, als "landmark", de kubus met een mooie (dubbele) gevel; een combinatie van een glazen zwarte vliesgevel met, los daarvóór, witte verticale beweegbare stalen (of aluminium?) golfvormige lamellen. Het gebouw ademt een ontspannen, open en rustige sfeer uit, waarbij je vergeet dat het om een enorm complex/instelling gaat.

Herzog de Meuron, Royal College of Art, 2022

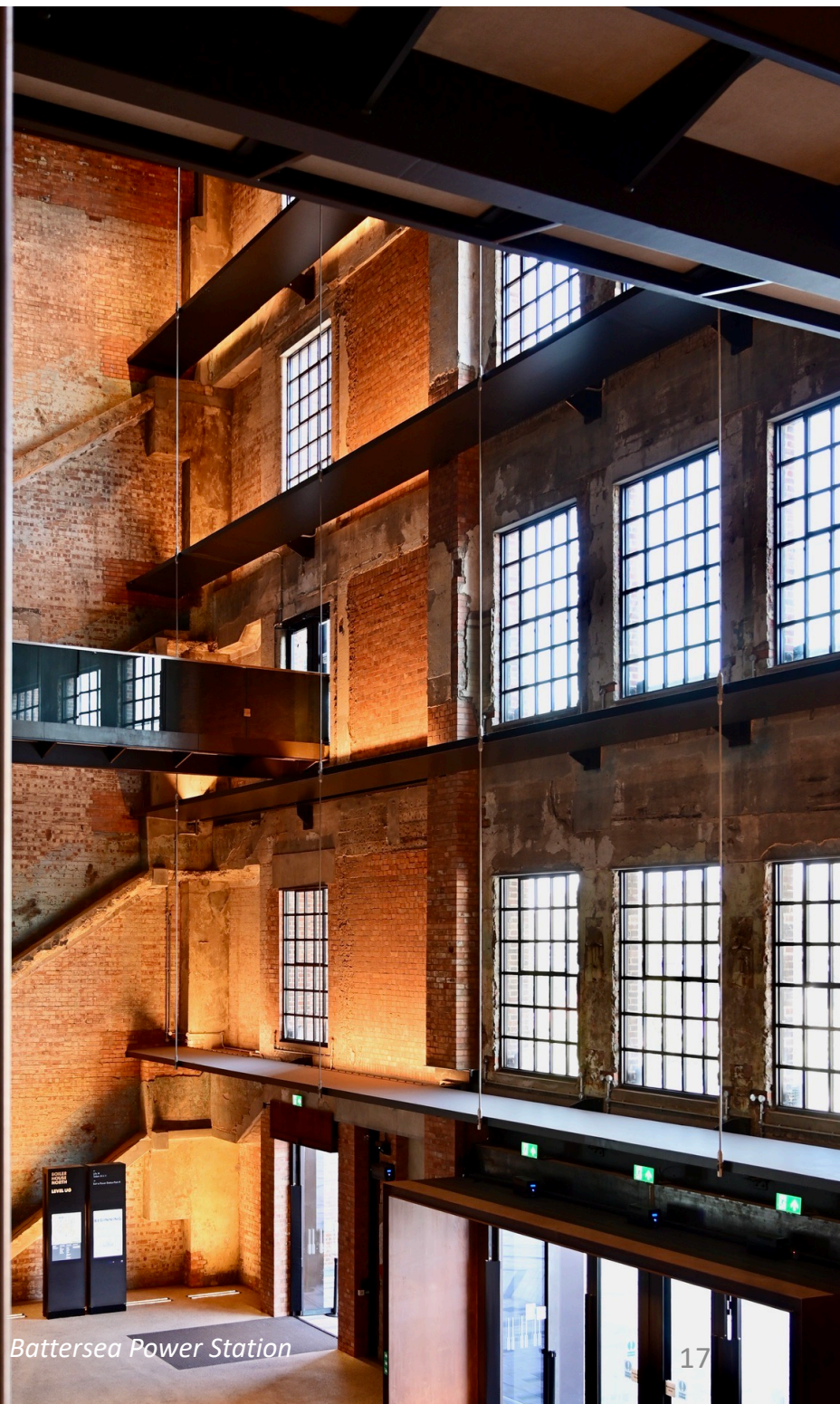
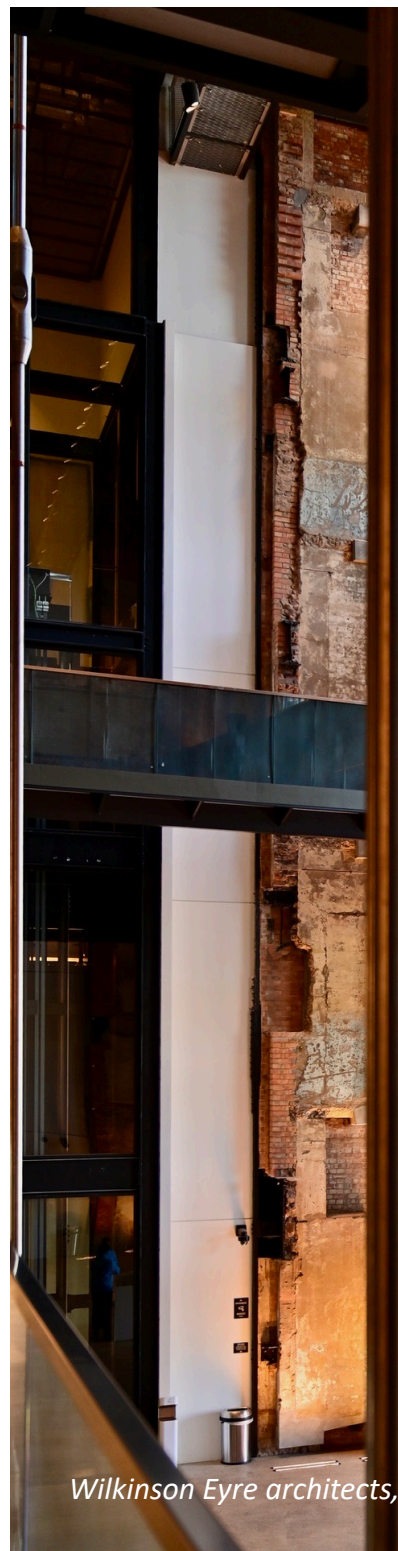
Battersea Power Station

Vervolgens naar het Battersea Power Station, een voormalige kolencentrale, nu getransformeerd tot winkelcentrum, congres- en expositieruimten, kantoren en appartementen. De centrale bestaat uit twee identieke, gespiegelde eenheden die in twee fasen gebouwd zijn, maar één gebouw vormen. Battersea A Power Station is gebouwd in de jaren 1929-1935. Het karakteristieke gebouw, van architect Sir Giles Gilbert Scott (tevens ontwerper van de karakteristieke Britse rode telefooncel), wordt gekenmerkt door, op de hoekpunten, 4 enorme schoorstenen, een centraal deel en zijvleugels met de 2 turbinehallen. Bij de transformatie (door architect Rafael Viñoly) is uitgegaan van de ruime schaal. In het voormalige centrale ketelhuis bevinden zich aan de zuidelijke en noordelijke kanten bij de ingangen 2 kloelke gebouwhoge atriums. In dat centrale deel de kantoren (van Apple) en congresfaciliteiten. In de 2 voormalige turbinehallen bevinden zich, op 2 verdiepingen, de winkels. Op het hoge centrale deel en op de lagere zijvleugels zijn luxe appartementen met een dakpark (boven de turbinehallen) gerealiseerd. De gevels van die laatste hadden voor mij wat strakker en abstracter, minder "vliesgevelachtig", mogen zijn. Dit, als contrast met het aardse robuuste metselwerk van de voormalige centrale.

De kolencentrale heeft een iconische status gekregen door een aantal verwijzingen in kunst en cultuur. Zo is hij te zien in de films *Sabotage* van Alfred Hitchcock, *Battle of Britain*, *Monty Python's Meaning of Life*, de Batman-film *The Dark Knight* en vele afleveringen van *Doctor Who*. In 1976 werden foto's gemaakt voor de hoes van het album *Animals* van Pink Floyd waarbij een twaalf meter grote ballon in de vorm van een varken aan touwen tussen de schoorstenen van de centrale zweeft.

Roeland Dreissen

Wilkinson Eyre architects, Battersea Power Station

Wilkinson Eyre architects, Battersea Power Station

*Gebouwen uit de jaren '60 – '70,
hoogtijdagen van het brutalisme*

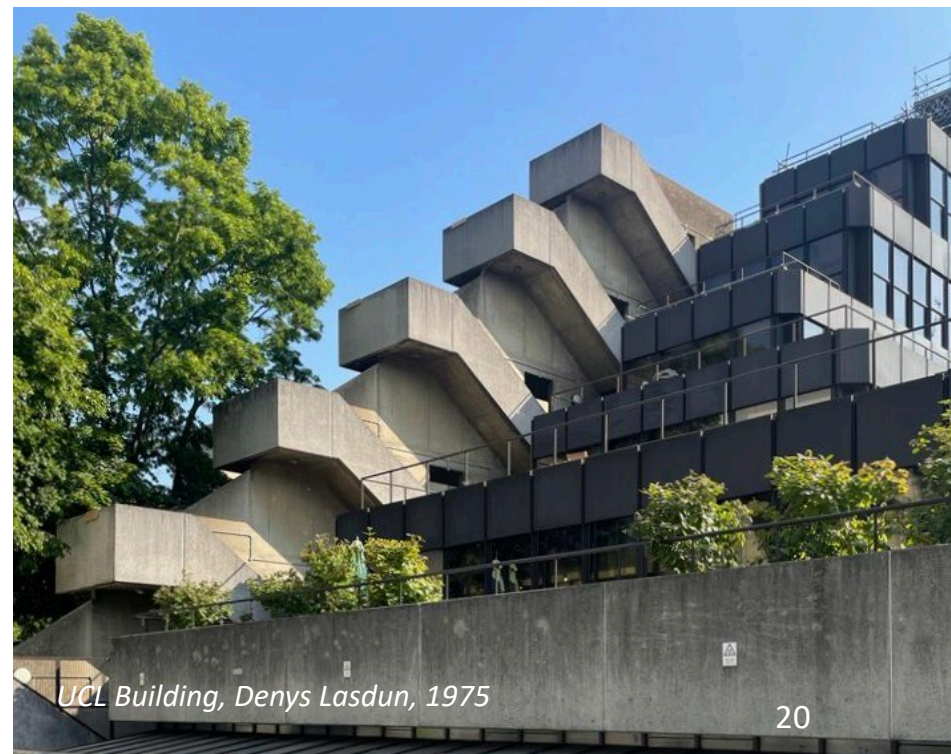
Centre Point, Seiford & Partners 1966

Brunswick Centre, Peter Hodgkinson, 1972

National theatre, Denys Lasdun, 1978

UCL Building, Denys Lasdun, 1975

Donderdagmiddag 8 juni

Hackney

De middag hebben we het A et A kilometer record verbroken als het gaat om lange wandelingen.

Sergisson Bates

We beginnen bij het een project van Sergisson Bates in Hampstead, een plan met zorgwoningen waar we helaas niet in konden. De architectuur is een interpretatie van de plastische 19^e-eeuwse architectuur uit de omgeving waar erkers het gevelbeeld domineren.

dHaus Company

Een “onverwachte gast” is het recent opgeleverd project bestaande uit 6 woningen, ontworpen door DHaus Company. Baksteen is als expressiemiddel ingezet, hoewel de constructie overwegend uit beton en voor het bovengrondse deel uit hout bestaat. Op de plek van een tankstation ontstond na sanering en verwijdering van de ondergrondse opslagtanks een plek waar deze grotendeels ondergrondse woningen gerealiseerd konden worden. Omdat de woningen nu onder andere voor 650,- per dag via Booking.com verhuurd worden, konden we vrij eenvoudig ook binnenkomen en een kijkje nemen.

The Arches, dHaus Company, 2021

The Arches, dHaus Company, 2021

Neave Brown, Fleet Road 1977

Onderweg naar het plan van Peter Barber op Kiln Place in Hamstead passeren we een paar wit gestucte projecten uit de hoogtijdagen van de GLC, de Greater London Council, ontworpen door Neave Brown. Zij staan er nog goed bij, hoewel het openbaar gebied rondom de projecten nu door hekken wordt afgescheiden. Het modernistische vocabulaire uit die tijd doet nu vreemd genoeg wat gedateerd aan.

Peter Barber

Het plan van Peter Barber is vooral interessant vanwege de zorgvuldige stedenbouwkundige opzet. Architectonisch zijn de plannen van Barber vergelijkbaar. Een paar lastige kavels worden door appartementen en grondgebonden woningen opgevuld; op sommige plekken zelfs individuele sociale huurwoningen die overblijvende hoeken met blinde gevels van een jaren '60 verkaveling opvullen. Indrukwekkend hoe met deze ingrepen het buurtgevoel in deze voorheen anonieme omgeving wordt hersteld.

Peter Barber, Kiln Place

Henley Halebrown

Volgende stop: Hackney; een plan van Henley Halebrown Architects. Appartementen en een school, bestaand uit terracottakleurig metselwerk en beton.

Een project waar ik hoge verwachtingen van had, maar wat toch wat tegenvalt. Kan ook door het tijdstip, aan het eind van een lange wandeling, gekomen zijn, want het is lastig de club weer op de been te krijgen, op weg naar de laatste halte: Hoxton. Colville Estate, een ontwikkeling van ca 1000 woningen op de plek van 450 appartementen uit de jaren '50 en '60, waar de twee zeshoekig torens van David Chipperfield direct opvallen.

Het masterplan van Karakusevic Carson Architects bestaat uit gesloten bouwblokken met veel nadruk op duidelijke straatgerichte woningen, als reactie op de oorspronkelijke onduidelijke verkaveling waar onder andere garageboxen prominent aanwezig waren.

Henley Halebrown architects, Hackney School and Housing

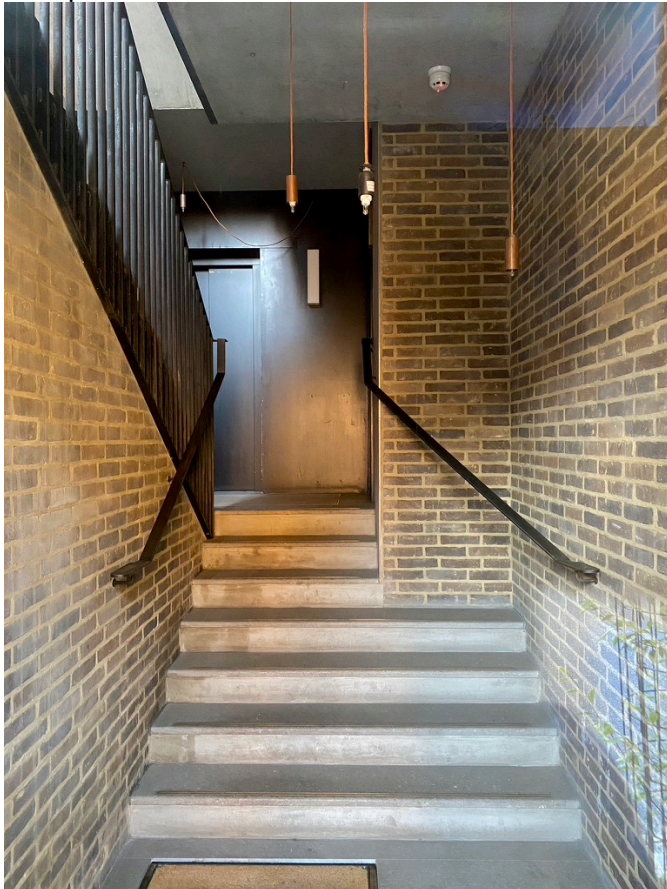
Chipperfield Architects, Hoxton Housing

Jaccaud Zein Architects

Het laatste project, van Jaccaud Zein Architects, geeft zijn kwaliteit door de neutrale uitstraling en gesloten straatgevels niet direct prijs; pas na uitgebreide studie blijkt het zeer interessant te zijn, omdat het een boeiende typologie herbergt.

Appartementen en drie grondgebonden woningen met allen een splitlevel doorsnede, met onder andere woonkamers van vijf meter hoog. Door de knik in de gevel en de subtiele metselwerk accenten in de gevel blijft uiteindelijk een verdeelde, maar positieve indruk over.

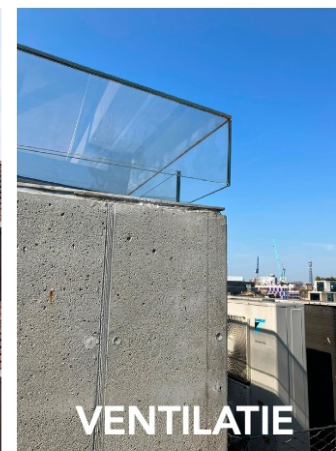
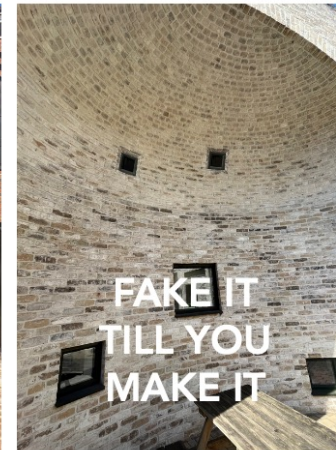
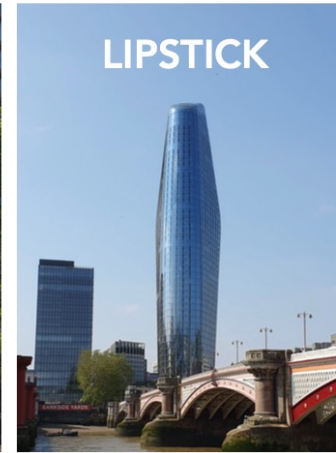
Jacques Prins

Jaccaud Zein Architects,, Shepherless Walk

AETA BINGO KAART LONDEN

NIET TE MISSEN

Vrijdagochtend 9 juni

Tate Modern

Per metro (oorverdovend die oude metrolijnen) naar de Thames oever, waar we wandelend over die fraaie voetgangersbrug, in de zichtas van de St Paul, bij Tate Modern aankwamen.

Het museum is gerealiseerd in een voormalige elektriciteitscentrale, het Bankside Power Station, dat werd ontworpen door Giles Gilbert Scott, de architect van het Battersea Power Station, en in twee delen gebouwd tussen 1947 en 1963. De centrale werd gesloten in 1981. Het 99 meter hoge gebouw werd verbouwd door de architecten Herzog & de Meuron. Sinds de opening op 12 mei 2000 is het museum een populaire bestemming geworden, met ongeveer 5 miljoen bezoekers per jaar. De permanente collectie is gratis toegankelijk en bestaat onder andere futurisme, surrealisme en minimal art.. In de turbinehal worden zo mogelijk kunstenaars uitgenodigd om een tijdelijk kunstproject te realiseren maar was nu in letterlijke en figuurlijke zin leeg en door zijn enorme afmeting wat onbestemd. De expositiezalen ter weerszijde ervan zijn neutrale boxen zoals in de meeste musea.

Op 17 juni 2016 opende de Tate Modern het Switch House, een nieuw gebouw eveneens ontworpen door Herzog & de Meuron. De volledig met baksteen beklede piramidevormige gebouwvorm is echt een eyecatcher, maakt het museum 60% groter en huisvest de collectie hedendaagse kunst. In de ondergrondse kelders worden nieuwe tentoonstellingsruimten ingericht voor met name performancekunst. In de onderste lagen

bevinden zich, enkele museumzalen, daarboven meer interne functies. Indrukwekkende vides zorgen voor een spectaculair ruimtelijk effect en vermijden onbruikbare plattegronden binnen deze sculptuur. Uiteraard wilden we ook naar de hoger gelegen verdiepingen vanwege het uitzicht op de stad maar deze bleken op dit moment afgesloten voor publiek. Sinds de opening van het Switch House zijn er al problemen mbt de privacy van de naastgelegen luxe appartementen. Ruimtelijk is het Switch House spectaculair en roept in mij wel de herinnering op aan James Stirlings museum in Stuttgart..

'A museum's architecture shouldn't be its best exhibit, but at the Tate Modern it steals the show' (The Architectural Review)

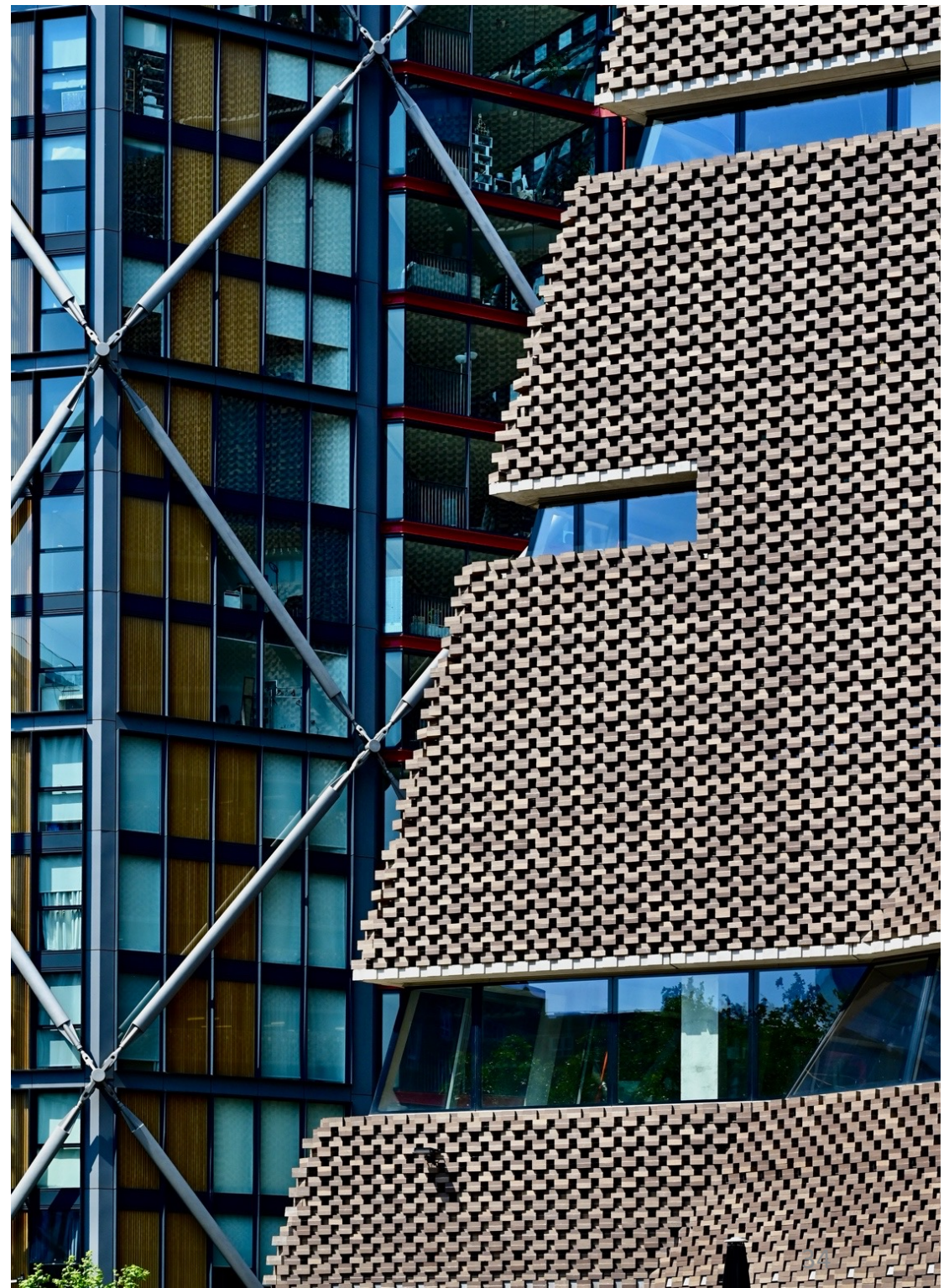

RSHP Architects, NEO Bankside

Herzog de Meuron, Switch Building, Tate Modern

Herzog de Meuron, Turbine Hall, 2004

Newport Street Gallery

Vanuit het Tate Modern hebben we ipv de metro de dubbeldekker richting de galerie genomen. Deze blijkt zich in een (vooral s avonds) nogal spooky straatje langs een spoorbaan te bevinden.

Deze privé galerie in Zuid Londen, voor de kunstenaar Damien Hirst, betrof de verbouwing en uitbreiding van een aantal monumentale industriële panden die voorheen theatertimmer- en decorschilderateliers waren. De galerie toont o.a. tentoonstellingen van Hirst's uitgebreide collectie van eigentijdse kunst. Het plan omvat naast een winkel en administratieve kantoren voor de galerie, een (inmiddels permanent gesloten) bijzonder restaurant Pharmacy 2, destijds ontworpen door de kunstenaar in samenwerking met Caruso St John.

Zowel vanuit het straatbeeld als vanuit de interne routing, met 2 fraaie spiltrappen op de kopeinden, is het zeker geslaagd. De tentoonstelling op dat moment, met beschilderde glasplaten was niet echt inspirerend, maar dat kan ook aan de warmte op dat moment gelegen hebben. Hierna zijn we met een groepje via de Lambeth Bridge naar St John's Gardens gelopen, een oase van groen en rust in Londen-Westminster, waar we de lunch in het park gebruikten.

Ben Schildwacht

Caruso St John, Newport Street Gallery 2017

Caruso St John, Newport Street Gallery 2017

vrijdagmiddag 9 juni

Page Street Housing

De middag begint bij een project van 100 jaar oud; een sociaal woningbouwproject van de architect Edwin Lutyens. Deze man is vooral bekend van de prestigieuze landhuizen voor vermogende opdrachtgevers en ook bijvoorbeeld het masterplan voor New Delhi; voor het establishment dus. Daarnaast zijn natuurlijk zijn begraafplaatsen in Noord-Frankrijk en in de Westhoek van Vlaanderen bekend, waar we onder leiding van Jeroen Geurst een AetA-excursie gemaakt hebben.

Hier dus een bezoek aan zijn enige sociale huurwoning project; op een steenworp afstand van de Houses of Parliament; in het geliberaliseerde klimaat in Londen een bijzonderheid.

Het bestaat uit een zestal U-vormige bouwblokken met een galerij ontsluiting aan de bezonde binnenzijde, waardoor de galerij ook uitnodigt tot verblijf en interactie met de binnenplaats. Doordat die met een poort is afgesloten van de straat ervaar je dit als ruimte met een sterk privé karakter. Gelukkig lukt het hier en daar binnen te komen; bijzonder in Londen, waar alles met hekken afgesloten is. Het dambordpatroon in de gevel geeft het directe herkenbaarheid en de historiserende entreepartijen en kiosken, waarvan sommigen dachten dat die later toegevoegd waren, maken een voorname indruk.

Page Street, Edwin Lutyens, 1920

Peter Barber

Vervolgens met de bus naar de volgende projecten, die alle vier binnen 200 meter van elkaar liggen in het stadsdeel Peckham. Twee van Peter Barber en twee van 6a Architects.

Peter Barber heeft tijdens zijn bezoek hoge verwachtingen gewekt en we worden niet teleurgesteld. De veelvormigheid van zijn plannen wordt genuanceerd door het uniforme gebruik van een lichtgele baksteen, wat ook een signatuur aan zijn werk geeft. Leuke verassing is het bezoek aan de employment agency, een combinatie van renovatie en nieuwbouw. Interessanter nog dan het architectonische verhaal is de wijze waarop deze organisatie bijdraagt aan het welzijn in de wijk. De rondleiding door twee medewerkers maakte duidelijk waar deze organisatie in uitblinkt; het biedt bescherming aan vooral kwetsbare kinderen en vrouwen door het aanbieden van woonruimte en gemeenschappelijke voorzieningen. Zeer geslaagd is de binnenplaats die prachtig gekoppeld is aan de renoveerde monumentale binnenruimte.

Peter Barber, 95 Peckham Road

Peter Barber, employment Academy 2015

6a architects

Tussen de twee planen van Peter Barber ligt de South London Gallery, een project van 6a Architects. Het bestaat uit twee locaties die schuin tegenover elkaar liggen; een voormalige brandweerkazerne en een Victoriaanse galerie, die helaas door een zwarte installatie geheel aan het oog onttrokken was.

Het bureau heeft over een periode van 15 jaar deze twee locaties verbouwd, waarbij vooral de “fire station” indrukwekkend is en goed bekeken kan worden.

Zelf spreekt het bureau niet over “renoveren” of “herstructureren”, maar over “repairing”; een kapstokbegrip dat heel goed de op het eerste gezicht intuïtieve aanpak van het bureau dekt. Vooral in de Fire Station, oorspronkelijk uit 1867, is dit goed zichtbaar. De witte trap, met in de optreden een referentie naar de oorspronkelijke vloer, verbindt alle verdiepingen. De ventilatie is in de bovenlichten van de deuren en in de herstellde vloeren weggewerkt.

6a Architects, Fire Station 2019

6a Architects, Fire Station 2019

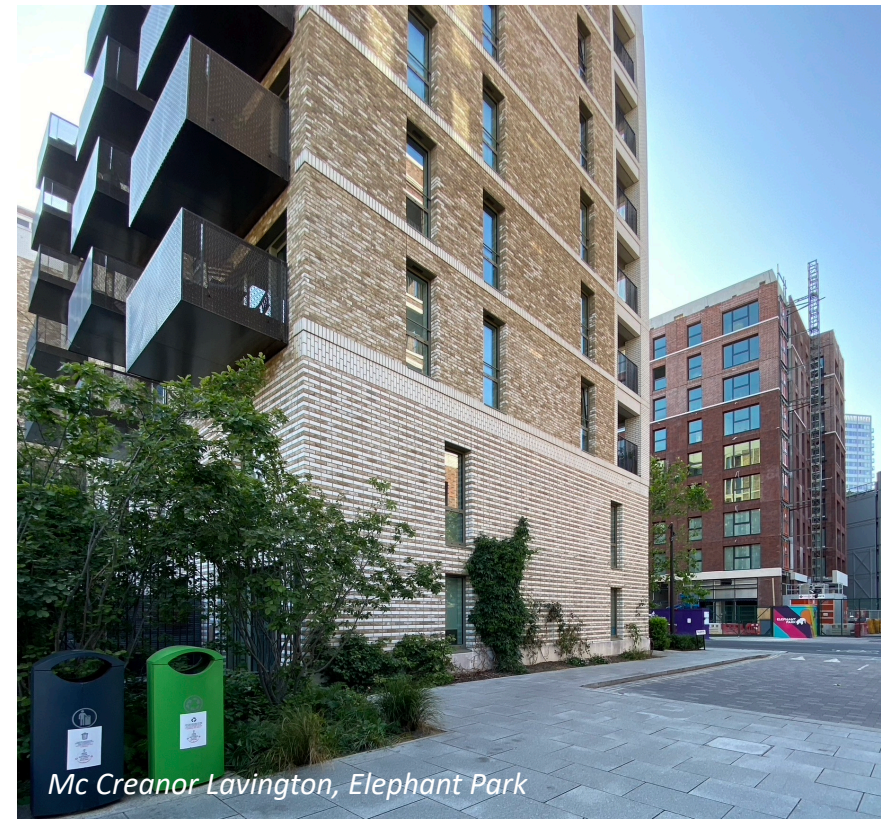
Elephant Park

Na deze dicht bij elkaar liggende projecten een lange wandeling naar de laatste halte, Elephant Park, van Mc Creanor Lavington. Een toelichting van Ton van Namen maakt veel duidelijk; op de plek van een jaren '60 megastructuur wordt nu een bouwblokken-verkaveling toegepast met een duidelijk onderscheid tussen de straat als publieke ruimte en de meestal afgesloten privéruimten aan de binnenzijde van de bouwblokken. Een tweede gesprek, met een Nederlandse vrouw die al 15 jaar in dit stadsdeel woont, maakt ook veel duidelijk. De woningmarkt in Londen is zo mogelijk nog oneerlijker dan die in bijvoorbeeld Amsterdam. Jongeren kopen of huren veelal noodgedwongen samen een woning en het oppervlak is nog kleiner dan in de grote steden in Nederland.

Het afsluitende diner, bij Bobo Social, onderdeel van het project, sluit de dag mooi af; een toespraak van Jan, waarin vooral de organisatoren Jozanneke, Teun en Maarten in het zonnetje werden gezet.

Opnieuw een wandeling, nu naar het hotel, via Waterloo Bridge, met uitzicht op de nachtelijke skyline van Londen, waar St Pauls nog nauwelijks zichtbaar is tussen de bouwkransen en recente hoogbouw.

Jacques Prins

Mc Creanor Lavington, Elephant Park

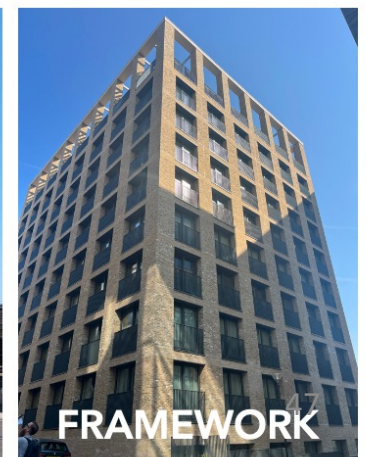
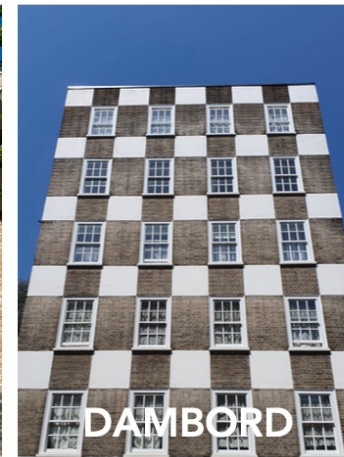
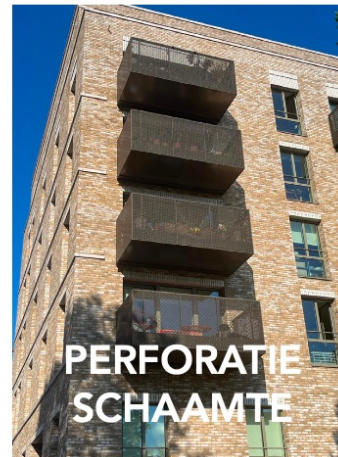
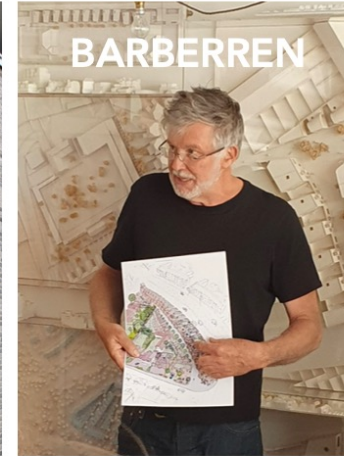
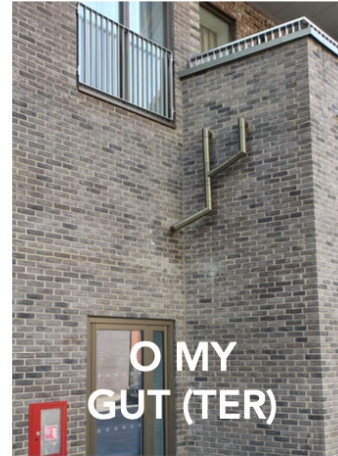
Mc Creanor Lavington, Elephant Park

Beeld vanaf Waterloo Bridge

**AETA BINGO KAART LONDEN
NIET TE MISSEN**

Zaterdagochtend 10 juni

Amin Taha / Groupwork Architects

Ons bezoek aan de locatie Clerkenwell Close leidde tot een verrassende ontmoeting met de architect en eigenaar Amin Taha. Een zeer bijzonder ontwerp naar aanleiding van een gewonnen prijsvraag. Het bureau Groupwork Architects is er gevestigd.

De rondleiding door het pand met de zeer eigenzinnig materialiteit bleek onderdeel te zijn van een veelomvattende visie op duurzaamheid. Ons bezoek met de start vanaf het begroeide dak, de collectieve ontmoetingsplek met uitzicht over de stad eindigde met een college van Amin in zijn kantoor.

Het kolomvrije gebouw met appartementen en kantoren is bekleed met een kalkstenen gevel met een gladde en ruwe structuur. Het was ontworpen om te demonsteren dat het mogelijk was om een gebouw met een structural stone frame te realiseren.

Al snel neemt hij ons mee in een niet te controleren betoog over de grote milieubelasting van baksteen. Er zal een moment komen dat we niet meer kunnen voorstellen dat we ooit baksteen hebben gebruikt. De productie met het bakproces veroorzaakt zeer veel CO2. Natuursteen heeft een zeer grote drukvastheid, is natuurlijk gevormd en direct te gebruiken.

Het project is een voorbeeld om te laten zien dat het mogelijk is dit te realiseren.

Steeds vaker zien we architecten die een dermate kennis hebben dat ze overtuigen om anders met ontwerp, materiaal om te gaan. Maar daarnaast is Amin ook een architect die prachtige ruimtelijke plattegronden maakt met doorzichten, niveaoverschillen en een warm en divers interieur.

Jan Poolen

Amin Taha

Daktuin op het gebouw van Groupwork Architects

Grafton Architects, LSE

Na deze ontmoeting, waarbij het thema van de excursie, 'baksteen', stevig werd bevraagd, lopen we richting hotel, uiteraard via een aantal recente en ook klassieke projecten. Rondom Lincoln's Inn Fields, een chique parkachtig plein met veel bebouwing uit begin 19^e eeuw (Georgian) wordt veel ontwikkeld, onder meer voor de London School of Economics. Daar hebben Grafton Architects een nieuw onderwijsgebouw ontworpen dat onlangs in gebruik is genomen. Vooral constructief interessant door de boom-achtige structuur waardoor de begane grond een heel open karakter heeft. Verder dan de begane grond komen echter niet, maar het maakt wel een grove indruk.

Sit John Soane Museum, 1790

Voor sommigen is het museum van sir John Soane een must. Los van de overdaad aan beelden en schilderijen is het ook een voorbeeld van natuurlijke lichtinval dat nog steeds als inspiratie wordt gebruikt.

Breakfast Room

